

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

MIZRAK VE ATAY / TÜRKİYE

(Başvuru No. 65146/12)

KARAR

STRAZBURG

18 Ekim 2016

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir

Mızrak ve Atay / Türkiye davasında,*Başkan,*

Julia Laffranque,

Hakimler,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paul Lemmens,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 13 Eylül 2016 tarihinde gerçekleştirilen müzakerelerin ardından yukarıda belirtilen tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Davanın temelinde, beş Türk vatandaşı olan, Hasan Mızrak, Besire Mızrak, Mazlum Mızrak, Deniz Mızrak ve Derya Atay'ın ("başvuranlar"), İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca 22 Eylül 2012 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti aleyhine Mahkeme'ye yapmış olduğu başvuru (no. 65146/12) yer almaktadır.

2. Başvuranlar Diyarbakır Barosuna kayıtlı Avukat B. Yavuz tarafından temsil edilmişlerdir. Türk Hükümeti ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Sözleşme'nin 2 ve 13. maddelerini ileri süren başvuranlar, polislerin Mahsum Mızrak'a karşı aşırı, onu ölüme götüren bir güç kullandıklarını iddia etmektedirler. Başvuranlar ayrıca, yürütülen ceza soruşturması ve

sonrasındaki ceza davasının etkinlik gereklerine uymadığını savunmaktadırlar.

4. Başvuru, 17 Haziran 2013 tarihinde Hükümete tebliğ edilmiştir.

OLAY

I. SOMUT OLAYIN KOŞULLARI

5. Hasan Mızrak (birinci başvuran) 1958 doğumlu, Besire Mızrak (ikinci başvuran) 1957 doğumlu, Mazlum Mızrak (üçüncü başvuran) 1997 doğumlu, Deniz Mızrak (dördüncü başvuran) 1985 doğumlu ve Derya Atay (beşinci başvuran) 1983 doğumludur. Adana'da ikamet eden beşinci başvuran dışındaki başvuranlar, Diyarbakır'da ikamet etmektedirler.

Başvuranlardan ilk ikisi, Mahsum Mızrak'ın annesi ve babasıdır. Mahsum Mızrak 1989 doğumludur ve 30 Mart 2006 tarihinde hayatını kaybetmiştir. Başvuranlardan geri kalan üçü ise Mahsum Mızrak'ın erkek ve kız kardeşleridir.

A. Somut olayın koşulları

1. 30 Mart 2006 olayı

6. 24 Mart 2006 tarihinde meydana gelen silahlı çatışma sırasında yasadışı terör örgütü Kürdistan İşçi Partisi (PKK) üyesi on dört kişinin ölümünün ardından, 28 ve 31 Mart 2006 tarihleri arasında Diyarbakır'da çok sayıda izinsiz gösteri düzenlenmiştir. On bir gösterici ölü olarak bulunmuştur.

7. Mahsum Mızrak, 30 Mart 2006 tarihinde bir gösteri alanında bulunmuştur. Polisler tarafından atılan göz yaşartıcı bombanın başına isabet etmesi sonucu yaralanmış ve bu yaralanmanın sonucunda hayatını kaybetmiştir.

8. Aynı gün saat 22.50'de Diyarbakır Devlet Hastanesinde, Cumhuriyet savcısının refakatinde dört uzman ve iki asistan tarafından klasik otopsi yapılmıştır. Bu otopsinin ardından düzenlenen rapor, sağ kaşın üstünde girişi 4x3 cm çapında bir deliğin yer aldığını belirtmektedir. Bu raporun sonuçlarına göre ölüm, kafatasını kıran göz yaşartıcı bombanın yol açtığı kanama ve beyin hasarının bir sonucudur. Rapor ayrıca, genç adamın bedeninde tespit edilen darbe göz önünde bulundurulduğunda, atışın muhtemelen uzak mesafeden yapıldığının değerlendirilebileceğini belirtmektedir. Buna ek olarak rapor, 40 MMX46rp 707-CS 7, 0 LOT DFPF 01/97 bilgilerini içeren ve 7,5x4 cm olarak ölçülen bir fişegın ölünün başından çıkarıldığını belirtmektedir.

2. Polisler hakkında açılan ceza davası

9. Dosyadan, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Mahsum Mızrak'ın ölümü ile ilgili olarak re'sen bir soruşturma başlattığı anlaşılmaktadır.

10. İlk başvuran, 3 Nisan 2006 tarihinde cesedin oğluna ait olduğunu teşhis etmiştir.

11. 13 Nisan 2006 tarihli bilirkişi raporuna göre ölünün başından çıkarılan fişek, bir göz yaşartıcı gaz bombası kapsülüdür.

12. İlk başvuran, 19 Nisan 2006 tarihinde oğlunun ölümüne neden olan fişegın özellikle nereden geldiğinin belirlenmesi için Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan soruşturmanın genişletilmesi talebinde bulunmuştur.

13. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, Mahsum Mızrak'a zarar veren göz yaşartıcı gaz bombasının nereden atıldığı ve özellikle de onu atan polislerin tespit edilmesi konusunda, bilgi almak amacıyla 8 Mayıs 2006 tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne bir yazı göndermiştir.

14. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü, 21 Haziran 2006 tarihli bir yazı ile Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na cevap vermiş ve polisin 28 ve 31

Mart 2006 tarihleri arasında meydana gelen olaylar sırasında göz yaşartıcı gaz bombası kullandığını doğrulamıştır. Emniyet Müdürlüğü yazısında, üç polisin, B.O., N.O. ve H.A.nın isimlerine yer vermiştir.

15. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, 11 Aralık 2006 tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne ek bilgi almak için yeni bir yazı daha göndermiştir.

16. İlk iki başvuran, 31 Ocak 2007 tarihinde soruşturmanın genişletilmesi taleplerini Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı nezdinde yinelemişlerdir.

17. Aynı gün Cumhuriyet savcısı, ilk başvuranın ifadesine başvurmuştur. Başvuran, oğlunun ölümünden sorumlu olanların belirlenmesini ve cezalandırılmasını talep etmiştir.

18. 10 Nisan 2007 tarihli bir rapora göre, Mahsum Mızrak'a zarar veren fişek, tipi bilinmeyen bomba atıcısı ile atılmıştır. Rapor, bu atışın, bir canlıya isabet ettiği takdirde ölümüne neden olabileceğini belirtmektedir. Rapor, atış mesafesinin belirlenemediğini de eklemektedir.

19. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü, 16 Mayıs 2007 tarihli yazısında 21 Haziran 2006 tarihli yazısının içeriğini yinelemiştir.

20. 6 Temmuz 2007 tarihinde Cumhuriyet Başsavcılığı, 28 ve 31 Mart 2006 tarihleri arasında meydana gelen olayların koşullarının aydınlatılması için açılan soruşturma çerçevesinde, 30 Mart 2006 tarihli operasyona katılan polisler S.S., S.B., H.U., A.K., N.Y., Y.S., ve B.C.nin şikayetçi olarak ifadelerini almıştır. Polislerin çoğu, operasyon boyunca göz yaşartıcı gaz bombası kullandıklarını beyan etmişlerdir.

21. Cumhuriyet Başsavcılığı, 15 Kasım 2007 tarihinde 30 Mart 2006 tarihli operasyona katılan diğer iki polis olan K.A. ve O.G.nin tanık sıfatıyla ifadelerine başvurmuştur. Polisler, herhangi bir kişiyi hedef almaksızın yönetmelik gereği göz yaşartıcı gaz bombası kullandıklarını belirtmişlerdir.

22. 30 Mart 2006 tarihli operasyona katılan diğer birçok polisin, 2007, 2008 ve 2009 yılları boyunca Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından ayrıca ifadeleri alınmıştır.

23. Mahkemedeki dosyadan, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın soruşturma dosyasını 30 Mayıs 2008 tarihinde Diyarbakır Valiliği'ne gönderdiği ve göz yaşartıcı gaz bombası kullanan polis memurları hakkında ceza davası açılması için izin istediği anlaşılmaktadır.

24. Diyarbakır Valiliği tarafından yürütülen idari soruşturma çerçevesinde, göz yaşartıcı gaz bombası kullanan üç polis memurunun yani B.O., N.O. ve H.A.nın ifadeleri sırasıyla 30 Ocak, 2 Şubat ve 4 Şubat 2009 tarihlerinde istinabe yoluyla alınmıştır. Polisler, ilgili konuda düzenlenen kurallara uyduklarını ve göstericilerin üzerine doğrudan gaz bombası atmadıklarını beyan etmişlerdir.

25. Diyarbakır Valiliği, 19 Şubat 2009 tarihinde, Diyarbakır Emniyet Müdürü tarafından hazırlanan bir rapora dayanarak, bu kişilerin görevleri çerçevesinde hareket ettikleri ve göstericilerin üzerine doğrudan gaz bombası atmadıkları gerekçesiyle, söz konusu üç polis hakkında ceza kovuşturması başlatılmasına izin verilmemesine karar vermiştir.

26. İlk başvuran, bu karara karşı 26 Mart 2009 tarihinde Diyarbakır Bölge İdare Mahkemesi'ne itirazda bulunmuştur. Başvuran özellikle, oğlunun bir polis tarafından atılan gaz bombasıyla sağ kaş seviyesinde başından yaralandığını ifade etmiştir. Başvuran, şayet polisler gaz bombasını yönetmeliğe uygun olarak kullansalardı darbenin kafatasının üst kısmında meydana gelmesi gerektiğini savunmaktadır.

27. Mahkeme, 8 Nisan 2009 tarihinde ilk başvuranın itirazını yerinde bularak kabul etmiş ve Valiliğin kararını kaldırmıştır.

28. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, 3 Kasım 2009 tarihinde Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nde B.O., N.O. ve H.A. hakkında kasten adam öldürme suçundan kamu davası açmıştır.

29. 14 Ocak 2010 tarihli duruşmada Ağır Ceza Mahkemesi, ceza davasında müdahil taraf olan ilk iki başvuran ile birlikte üç sanık polisin ifadelerine başvurmuştur. Mahkeme, ölüme sebebiyet veren bombanın atılış biçiminin belirlenmesi için bilirkişi görevlendirilmesine karar vermiştir.

30. Adli Tıp Kurumu, 21 Temmuz 2010 tarihinde, Mahsum Mızrak'ın başından çıkarılan fişeğin nereden geldiği hakkında bir rapor hazırlamıştır. Bu rapor, öldürücü mühimmatın yaralama ya da öldürme amaçlı üretilmediğini açıklamakta ve bu materyalin kullanımına ilişkin verinin yetersiz olduğunu belirtmektedir. Raporda ayrıca, bombanın atış biçimi ve atış mesafesi hakkında kesin bir görüş vermenin mümkün olmadığı sonucuna varılmıştır.

31. Van Jandarma Bölge Kriminal Laboratuvarı, 30 Eylül 2011 tarihinde itham edilen polisler tarafından kullanılan üç bomba atıcısı konusunda bir rapor hazırlamıştır. Rapor, ölünün başından çıkarılan fişeğin incelemeye tabi bomba atıcılardan birinden atılmış olamayacağını belirtmektedir, çünkü bu bomba atıcılar bu çapta mühimmat ile eşleşmemektedir.

32. Buna ek olarak, Adli Tıp Kurumu tarafından 31 Ekim 2011 tarihinde düzenlenen başka bir rapor dosyaya konulmuştur. Bu rapor da, ölüme sebebiyet veren bombanın atıldığı aracın kime ait olduğunun belirlenmesinin mümkün olmadığını belirtmektedir.

33. 15 Mart 2012 tarihli duruşma sırasında Ağır Ceza Mahkemesi, ölünün başından çıkarılan fişeğin kaybolduğunu tespit etmiş ve bu konuda ceza soruşturması açılmasını talep etmiştir.

34. Tarafların sundukları son bilgilere göre, dava 10 Haziran 2014 tarihi itibarıyla iç hukukta halen derdesttir.

3. İdare mahkemesindeki yargılama

35. İlk iki başvuran, belirtilmeyen bir tarihte, İçişleri Bakanlığı'na karşı idare mahkemesinde tazminat davası açmıştır.

36. Diyarbakır İdare Mahkemesi, 5 Kasım 2009 tarihli bir karar ile kolluk kuvvetlerinin materyalleri orantısız bir şekilde kullandıkları için, Mahsum Mızrak'ın ölümünde idarenin kusurlu olduğunun tespit edilebildiği kanısına varmıştır. İdare mahkemesi, kolluk kuvvetleri ve (yasadışı bir gösteriye katılan) Mahsum Mızrak'ın karşılıklı olarak %50 kusurlu oldukları kanaatine varmış ve iki başvurana Mahsum Mızrak'ın ölümü ile sonuçlanan gelir kaybına denk düşen 14.533,08 Türk lirası, başka bir deyişle dönemin döviz kuruna göre yaklaşık 6.608 avro maddi tazminat ödenmesine karar vermiştir. Ayrıca, toplamda 5.000 Türk lirası (dönemin döviz kuruna göre yaklaşık 2.272 avro) manevi tazminat ödenmesine de karar vermiştir.

37. Bu karar, taraflarca sağlanan son bilgilere göre, 10 Haziran 2014 tarihi itibarıyla halen Danıştay'da temyizdedir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK

38. Somut olaydaki ilgili iç hukuk ve uygulaması *Abdullah Yaşa ve diğerleri/Türkiye* (No.44827/08, §§ 28-28, 16 Temmuz 2013) ve *Ataykaya/Türkiye* (No. 50275/08, §§ 30-35, 22 Temmuz 2014) kararlarında tanımlanmıştır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'NİN 2. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

39. Başvuranlar, yakınlarının ölümüne aşırı güç kullanımının neden olduğunu iddia etmektedirler. Başvuranlara göre iç hukukta, Devlet görevlileri tarafından ateşli silah kullanımı, Sözleşme ile uyumlu olarak düzenlenmemiştir. Başvuranlar, Devlet görevlilerinin, buna kesinlikle mecbur olmadıkları halde, yakınlarına karşı ölümcül bir güç kullanmaya

yetkili olduklarını değerlendirmektedirler. Başvuranlar ayrıca, makamları, yakınlarının ölümü hakkında etkin bir soruşturma yürütmemekle suçlanmaktadır. Başvuranlar, bu bağlamda Sözleşme'nin 2 ve 13. maddelerini ileri sürmektedirler, Sözleşme'nin 2. maddesi aşağıdaki gibidir:

“1. Herkesin yaşam hakkı yasayla korunur. Yasanın ölüm cezası ile cezalandırdığı bir suçtan dolayı hakkında mahkemece hükmedilen bu cezanın infaz edilmesi dışında, hiç kimsenin yaşamına kasten son verilemez.

2. Ölüm, aşağıdaki durumlardan birinde mutlak zorunlu olanı aşmayacak bir güç kullanımı sonucunda meydana gelmişse, bu maddenin ihlaline neden olmuş sayılmaz:

- a) Bir kimsenin yasa dışı şiddete karşı korunmasının sağlanması;
- b) Bir kimsenin usulüne uygun olarak yakalanmasını gerçekleştirme veya usulüne uygun olarak tutulu bulunan bir kişinin kaçmasını önleme;
- c) Bir ayaklanma veya isyanın yasaya uygun olarak bastırılması.”

40. Mahkeme, davaya ilişkin olay ve olguların hukuki değerlendirmesi konusunda takdir yetkisine sahip olduğunu hatırlatarak ve söz konusu şikâyetlerin birbiriyle bağlantılı olduğunu tespit ederek, başvuruların iddialarının yalnızca Sözleşme'nin 2. maddesi açısından incelenmesinin uygun olduğuna karar vermiştir (bkz. *mutatis mutandis*, *Bouyid/Belçika* [BD], No. 23380/09, § 55, AİHM 2015).

A. Kabul edilebilirlik hakkında

41. Hükümet, başvurular tarafından açılan davaların, adli ve idari mahkemelerde halen derdest olduğunun altını çizerek, özellikle iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmekte ve bu itirazı dört kısımda incelemektedir. Hükümet ilk olarak, polisler hakkında görülen ceza davasının Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nde halen derdest olduğunu belirtmektedir. İkinci olarak, iki başvuranın da Diyarbakır İdare Mahkemesi'nde tazminat davası açtığını ve bu mahkemenin, ilk derece mahkemesi olarak başvurulara maddi ve manevi tazminat bağlamında belli bir miktar ödenmesine karar verdiğini ifade etmektedir. Hükümet, bu karara karşı temyizcinin Danıştay'da halen devam etmekte olduğunu eklemektedir. Üçüncü olarak Hükümet, başvuruların Anayasa Mahkemesi'ne bireysel

başvuru haklarının da bulunduğunu ve bu mahkeme tarafından sağlanan bilgilere göre başvuranların bu bireysel başvuru yoluna başvurmadıklarını savunmaktadır. Dördüncü ve son olarak Hükümet, üçüncü, dördüncü ve beşinci başvuranların ceza yargılamasında müdahil olmadıklarını, dolayısıyla iç hukuk yollarını tüketmediklerini belirtmektedir.

42. Başvuranlar, bu iddialara itiraz etmekte ve başvurularının yapıldığı dönemde erişilebilir ve uygulanabilir başvuru yollarını kullandıklarını iddia etmektedirler.

43. Mahkeme, ilk olarak, başvuranların yakınının ölümünün bir ceza soruşturmasına ve devamında bir ceza davasına konu olduğunu gözlemlemektedir. Bu dava, Kasım 2009'da, başka bir deyişle olaylardan üç yıl altı ay sonra açılmıştır. Mahkeme, taraflarca sağlanan bilgilere göre, davanın 10 Haziran 2014 tarihi itibarıyla ilk derece mahkemesinde halen derdest olduğunu da dikkate almaktadır. Sonuç olarak Mahkeme, Hükümet tarafından yapılan ilk itirazın bu kısmının, ihtilaf konusu olay bakımından, olay ve sorumluların belirlenmesi amacıyla yürütülen ceza soruşturmasının etkinliği sorununu ortaya çıkardığı kanaatinde-dir. Bu sorun, Sözleşme'nin 2. maddesine dayalı şikâyetlerinde başvuranlar tarafından ortaya konulan sorunlarla sıkı sıkıya bağlıdır. Ayrıca Mahkeme, şikâyeti, Sözleşme'nin bu normatif hükmü bağlamında incelemenin yerinde olacağı kanısındadır (*Issaieva ve diğerleri/Rusya*, No. 57947/00, 57948/00 ve 57949/00, § 153, 24 Şubat 2005).

44. İkinci olarak, idari uyumsuzluk ile ilgili olarak, Mahkeme, Devlet görevlileri tarafından, basit bir kusur, ihmal ya da eksiklik durumu dışında, yasaya aykırı olarak güce başvurma durumunda, sorumluların tespit edilip cezalandırılmasını değil, sadece tazminat ödenmesini amaçlayan hukuki ve idari davaların, Sözleşme'nin 2 ve 3. maddelerinin esas yönüne dayalı şikâyetlerin önlenmesine yönelik etkin ve yeterli başvuru yolları olmadığını yerleşik içtihadında hatırlatmaktadır (*Mocanu ve diğerleri/Romanya* [BD], No. 10865/09, 45886/07 ve 32431/08, § 227, AİHM 2014 (özetler)). İdare

mahkemesinin ilk derece mahkemesi olarak, başvuranların talebini yerinde bulmasına ve onlara bir tazminat ödenmesine karar vermesine rağmen, Mahkeme, bir ceza davasının sonuçlarından yararlanmadan, bu tür bir davanın, ölümcül saldırının faillerinin tespitiyle sonuçlanmasına ve dahası bu kişileri yaptıklarının hesabını vermeye götürmek için uygun olmadığı kanısına varmaktadır. Sonuç olarak Mahkeme, ilk itirazın bu kısmının dayanaktan yoksun olduğunu değerlendirmektedir.

45. Üçüncü olarak, başvuranların Mahkeme'ye başvurmadan önce ilk olarak Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yapmış olması gerektiğine ilişkin olarak, Mahkeme, *Hasan Uzun* ((kabul edilebilirlik hakkında karar), No.10755/13, §§ 25-27, 30 Nisan 2013) davası çerçevesinde Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yolunun daha önceden incelendiğini hatırlatmakta ve bu yeni başvuru yolunun temel yönlerinin incelenmesi sonucunda Hasan Uzun'un başvurusunu Strazburg'a sunmadan önce Anayasa Mahkemesi önünde bireysel başvuru yolunu tüketmiş olması gerektiği kanısına varmıştır.

46. Bununla birlikte Mahkeme, mevcut başvurunun, yeni başvuru yolunun oluşturulmasından önce Mahkeme'ye sunulmuş olması sebebiyle, *Hasan Uzun* (kabul edilebilirlik hakkında karar) davasından farklı olduğunu gözlemlemektedir. Aslında başvuru, 22 Eylül 2012 tarihinde, yani ihtilafli olaydan yaklaşık altı yıl altı ay sonra yapılmıştır. Başvuranın Mahkeme'ye başvurduğu sırada, polisler hakkında açılan davanın halen ulusal mahkemeler önünde devam etmekte olduğu bir gerçektir. Ama somut olayda söz konusu olan, Mahsum Mızrak'ın ölümü karşısında makamların tepkisinin Sözleşme'nin 2. maddesi ile diğer şartlar arasında soruşturma yükümlülüğü içinde zımni olarak bulunan makul derecede ivedilik ve özen şartı ile temel olarak uyumlu olup olmadığının belirlenmesidir. Sonuç olarak Mahkeme, tüketilecek iç hukuk yollarının, başvurunun Mahkeme'ye yapıldığı tarihte değerlendirildiklerine ilişkin genel kurala uyulmamasına imkân veren özel koşulların bulunmadığı kanısına varmaktadır.

47. Mahkeme dolayısıyla, somut olayda başvuruları, Sözleşme'nin 2. maddesi bağlamındaki şikâyetlerini, Anayasa Mahkemesi'ne götürülmesi yükümlülüğü ile karşı karşıya getirmeye gerek olmadığı kanaatine varmaktadır (bkz. aynı anlamda, *Cvetković/Sırbistan*, No. 17271/04, § 41, 10 Haziran 2008; *A. ve B./Karadağ*, No. 37571/05, § 62, 5 Mart 2013; *Maširević/Sırbistan*, No. 30671/08, § 42, 11 Şubat 2014 ve *Şükri Yıldız/Türkiye*, No. 4100/10, § 45, 17 Mart 2015).

48. Dördüncü ve son olarak Mahkeme, Hükümetin üçüncü, dördüncü ve beşinci başvuruların ceza davasına müdahil olmadıkları, dolayısıyla iç hukuk yollarını tüketmediklerine ilişkin argümanı konusunda yerleşik içtihatına göre, bir kişinin öldürüldüğü iddia edildiğinde, yetkililerin, söz konusu ölüm olayından haberdar edilmesinin tek başına, Sözleşme'nin 2. maddesi gereğince ölümün meydana geldiği koşullar ile ilgili etkili bir soruşturma yürütme yükümlülüğünü kendiliğinden (*ipso facto*) doğurduğunu hatırlatmaktadır (*Šilih/Slovenya* [BD], No. 71463/01, § 156, 9 Nisan 2009). Mahkeme, re'sen soruşturma yürütmeye ilişkin yukarıda anılan yükümlülüğü ve başvurulardan ilk ikisinin, ölünün annesi ve babasının, mevcut iç hukuk yollarını kullandıklarını ve ceza davasında müdahil taraf olduklarını (yukarıda 29. paragraf) dikkate alarak, diğer başvuruların -ölünün erkek ve kız kardeşlerinin- iç hukuk yollarını tüketmekten muaf tutulduklarının kabul edilebileceği kanısına varmaktadır (bkz. aynı anlamda, *Yüksel Erdoğan ve diğerleri/Türkiye*, No. 57049/00, §§ 74-75, 15 Şubat 2007, ve *Özpolat ve diğerleri/Türkiye*, No. 23551/10, § 51, 27 Ekim 2015).

49. Sonuç olarak Mahkeme, ceza davası ile ilgili olarak (itirazların ilk kısmı) Hükümetin itirazının esastan birleştirilmesine karar vermiştir. Buna karşılık Mahkeme, bu itirazın diğer kısımlarının reddedilmesi gerektiğini değerlendirmektedir. Söz konusu şikâyetlerin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve

herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle karşılaşmadığını tespit eden Mahkeme, şikâyetlerin kabul edilebilir olduğuna karar vermektedir.

B. Esas hakkında

1. Tarafların iddiaları

50. Başvuranlar, Mahsum Mızrak'ın kolluk kuvvetleri tarafından, zorunlu olmayan ve açıkça orantısız ve keyfi güç kullanılarak kasten öldürüldüğünü ileri sürmektedir. Devlet görevlilerince ateşli silah kullanımının, iç hukukta Sözleşme ile uyumlu bir biçimde düzenlenmediğinden ve bu görevlilerin mutlak gerekli olmaksızın, açıkça haksız olarak öldürücü güç kullanma yetkisine sahip olmalarından şikâyet etmektedirler. Başvuranlar, olaylar sırasında çok sayıda insan hakkı ihlali yapıldığını ve Hükümetin kullanılan gücü haklı gösterebilecek en küçük bir açıklama yapacak durumda olmadığını eklemektedirler. Başvuranlar son olarak da, soruşturmanın, Sözleşme'nin 2. maddesinde belirtilen usuli şartlara uygun yürütülmediğinden şikâyet etmektedir.

51. Hükümet, söz konusu ölüm olayından dolayı üzüntüsünü belirtmektedir. Hükümet, başvuranların yakınının ölümünün doğrudan güç kullanımının bir sonucu olduğunu ya da genç adamın kasten öldürüldüğünü gösteren herhangi bir delil olmadığı kanısındadır. Hükümete göre, burada kasti olmayan, kazara meydana gelen bir ölüm olayı söz konusudur. Sonuç olarak Hükümet, davanın, Devletin pozitif yükümlülükleri alanında incelenmesi gerektiğini değerlendirmektedir. Bu bağlamda Hükümet, olayın kargaşa ortamında meydana geldiğini beyan etmektedir. Önemli bir grup, taşlar, sopalar ve molotof kokteylleri ile özel ve kamusal alanlarda güvenlik güçlerine saldırmışlardır. Bu koşulları dikkate alan Hükümet, başvuranların yakınının üzücü ölümünden makamların sorumlu tutulamayacaklarını savunmaktadır.

52. Hükümet, göz yaşartıcı gaz bombası kullanımına izin veren mevzuat ve yönetmelikle ilgili olarak, herşeyden önce kolluk kuvvetlerinin güç kullanımının 2559 sayılı Kanuna uygun olarak orantılı ve aşamalı bir şekilde yapılması gerektiğini ifade etmektedir. Hükümet ayrıca, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün Aralık 2008'de göz yaşartıcı gaz kullanımına ilişkin koşul ve ilkeleri belirleyen bir genelgeyi tüm güvenlik birimlerine gönderdiğini belirtmektedir. Hükümet, 12 Şubat 2011 ve 29 Mart 2013 tarihli iki önemli belgenin, yani gösteriler sırasında kolluk kuvvetlerinin müdahalesini düzenleyen bir genelge ve yönetmeliğin sırasıyla kabul edildiğini eklemektedir. Hükümet, bu belgelere göre, kolluk kuvvetlerinin kişi ya da grubun direnç derecesi ve karakteristiğiyle orantılı ve aşamalı olarak göz yaşartıcı gaz kullanmaları gerektiğini belirtmektedir. Hükümet son olarak, kolluk kuvvetlerinin bu tip materyali kullanabileceği koşulların belirtildiği ve aydınlatıldığı belgeleri tamamlayan 26 Haziran ve 22 Temmuz 2013 tarihli İçişleri Bakanlığı tarafından kabul edilen diğer iki genelgeye de yer vermektedir.

53. Hükümet, makamların, Mahsum Mızrak'ın ölümü üzerine kolluk kuvvetlerinin sorumluluğunun belirlenmesi amacıyla hemen bir soruşturma açtıklarını ve yönettiklerini ve olayın temelinde göz yaşartıcı gaz kullanan kolluk kuvvetleri mensuplarının tespiti için gerekli her türlü araştırmayı yaptıklarını savunmaktadır. Hükümet, ceza davası açıldığını belirtmekte ve görüşlerini bildirdiği sırada halen devam etmekte olan araştırmaların uzunluğundan üzüntü duyduğunu teyit etmektedir. Hükümet bu bağlamda konuyla ilgili içtihatın ve Sözleşme'nin 2. maddesinin usuli şartlarına ilişkin Mahkeme'nin kararlarının bilincinde olduğunu savunmaktadır. Sonuç olarak Hükümet, bu hükmün usuli unsuruna riayet edildiğinin değerlendirmesini Mahkeme'nin takdirine bıraktığını beyan etmektedir.

2. Mahkeme'nin değerlendirmesi

a) Esas yönünden

54. Mahkeme, somut olayda, özellikle iç hukuk açısından kolluk kuvvetlerinin kendi hükümlerine göre materyali orantısız kullanması nedeniyle idarenin Mahsum Mızrak'ın ölümünde kusurlu olduğunun Diyarbakır İdare Mahkemesince kabul edilebildiğini değerlendirmektedir. Mahkeme aynı zamanda, Hükümetin, Mahsum Mızrak'ı öldüren göz yaşartıcı bombanın, kolluk kuvvetleri mensupları dışında başka bir kişi tarafından atıldığını iddia etmediğini de belirlemektedir. Önceden belirtilenler ışığında Mahkeme, kolluk kuvvetlerinden bir görevlinin, Mahsum Mızrak'ın üzerine onu başından yaralayan ve ölümüne yol açan bir göz yaşartıcı bomba atıcısıyla attığının "her türlü makul şüphenin ötesinde" kabul edildiği kanısındadır. Sonuç olarak davanın, Devlet'in negatif yükümlülükleri alanında incelenmesi yerinde olacaktır. Hal böyleyken, ispat yükümlülüğü, dava konusu ölümcül gücün kullanımının duruma göre mutlak gerekli olduğunu ve güç kullanımının Sözleşme'nin 2. maddesinin 2. fıkrası anlamında haksız ya da aşırı olmadığını göstermesi gereken makamlar üzerine aşırı yük bindirmesi anlamına gelmektedir. (*Bektaş ve Özalp/Türkiye*, No. 10036/03, § 57, 20 Nisan 2010).

55. Mahkeme 28 ve 31 Mart 2006 tarihleri arasında meydana gelen olaylara ilişkin her iki davada (*Abdullah Yaşa ve diğerleri/Türkiye*, No. 44827/08, 16 Temmuz 2013 ve *Ataykaya/Türkiye*, No. 50275/08, 22 Temmuz 2014), göz yaşartıcı fişekler gibi öldürücü olmayan silahların kullanımına ilişkin normatif çerçeveyi önceden incelemiş ve aşağıdaki şekilde değerlendirmiştir (yukarıda anılan *Ataykaya* kararı, § 57) :

"(...) Mahkeme, mevcut davaya konu olan olaylarla aynı olan olaylar sırasında gaz fişegi atılması nedeniyle meydana gelen yaralanmayla ilgili olan Abdullah Yaşa ve diğerleri davasında, gaz fişeklerinin kullanımına yönelik düzenlemeyi incelediğini hatırlatmaktadır. Mahkeme, olayların meydana geldiği dönemde, Türk hukukunda, gösteriler sırasında bu malzemelerin kullanımını düzenleyen herhangi bir özel hükmün yer almadığı ve kullanım

şekline ilişkin herhangi bir talimatın da belirtilmediği sonucuna varmıştır. Nitekim 28 ve 31 Mart 2006 tarihleri arasında Diyarbakır’da meydana gelen olaylar sırasında Tarık Ataykaya’nın da aralarında bulunduğu iki kişinin gaz fişekleri atılarak öldürüldüğü dikkate alındığında, polislerin bağımsız şekilde hareket edebildikleri ve tutarsız inisiyatifler alabildikleri ve polislerin uygun eğitim ve talimatlardan yararlanmış olmaları halinde söz konusu durumun muhtemelen böyle olmayacağı sonucuna varılabilmektedir. Mahkeme’nin nazarında, böyle bir durum, Avrupa’daki çağdaş demokratik toplumlarda gerektiği üzere, yaşam hakkının “kanun tarafından” korunmasının sağlanmasına imkân vermemektedir (...).”.

56. Mahkeme, konuyla ilgili yerleşik içtihatını, mevcut davanın dışında tutmak için herhangi bir neden görmemektedir. Yukarıda anılan *Ataykaya* kararının aksine, somut olayda üç polis hakkında adam öldürme suçlamasıyla ceza davası açılmasına rağmen, Mahkeme, göz yaşartıcı gaz fişeginin atılması sonucu aynı olaylar sırasında öldürülen Ataykaya ve Mahsum Mızrak’ın durumu arasında fark oluşturacak herhangi bir unsura rastlamamaktadır. Aslında ne soruşturma ne ceza davası, somut olayda göz yaşartıcı gaz kullanılmasının uygunsuz biçimini haklı gösterecek bir açıklama getirememiştir. Dosyadan, özellikle kolluk kuvvetlerine mensup birçok görevlinin söz konusu gösteriler sırasında kaotik bir şekilde göz yaşartıcı gaz kullandığı anlaşılmaktadır. Olay sırasında, bu tip silahı kullanmaya yetkili olan kolluk kuvvetleri görevlilerinin sayısı kesinlikle ortaya konulmamıştır (yukarıda anılan *Ataykaya* kararı, § 50). Üç polis hakkında kovuşturma yapılmasına rağmen, ölünün başından çıkarılan fişegin söz konusu üç polis tarafından kullanılan bomba atıcılarının çapıyla eşleşmediği ve dolayısıyla fişeklerin bu atıcılarla atılmadığı ceza davası sırasında doğrulanmıştır (yukarıdaki 31. paragraf).

57. Mahkeme, atışın yapıldığı biçimin tespiti için gerekli araştırmaların yapılmasında ilk görevin ulusal makamlara düştüğü görüşündedir. Hâlbuki yerel düzeyde yapılan bilirkişi incelemeleri inandırıcı olmaktan uzaktır ve incelemeler, başvuranların atışın doğrudan ve gergin yapıldığı iddiasını çürütmek için yeterli değildir. Gaz fişeginin nasıl atıldığının kesin olarak belirlenmesi mümkün olmasa da, Mahkeme, *Abdullah Yaşa ve diğerleri*

(yukarıda anılan karar, § 48) kararındaki gibi, neden olduğu yaralanmalar dikkate alındığında atışın çan şeklinde değil de, doğrudan ve gergin olarak yapıldığını gözlemlemektedir. Mahkeme için silah aracılığıyla gaz fişeginin direkt ve gergin şekilde atılmasının; çan şeklinde yapılan atışın, isabet ettiği anda kişilerin yaralanmasını veya hayatını kaybetmesini önlemesine rağmen, böyle bir atış ciddi hatta ölümcül yaralanmalara yol açabileceği gerekçesiyle uygun bir polis eylemi olarak değerlendirilememektedir (adı geçen karar (*ibidem*)).

58. Önceden belirtilen değerlendirmeler dikkate alındığında, başvuranların yakınına karşı kullanılan ölümcül gücün “mutlak gerekli” olduğunun tespit edilmesi gereklidir. Mahkeme, özellikle kolluk kuvvetleri görevlilerinin, gaz bombasını kullanma şeklini göz önünde bulundurarak, makamların, Mahsum Mızrak’ın düşebileceği her türlü tehlikenin en aza indirilmesi için gerekli özeni göstermedikleri kanaatine varmaktadır. Mahkeme, makamların böylelikle alınan tedbirlerin tercih edilmesi ve bu bağlamda kolluk kuvvetleri tarafından göz yaşartıcı gaz kullanımı hakkında uygun bir yönetmelik bulunmaması nedeniyle ihmali kanıtladıkları kanısına varmaktadır.

b) Usul yönünden

59. Mahkeme, Sözleşme’nin 2. maddesinin usul yönü ile ilgili olarak öncelikle ceza soruşturması ve ceza davasının aşırı uzun sürmesini şu şekilde gözlemlemektedir: taraflarca sağlanan son bilgilere göre, olaylardan sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen esas hakkında herhangi bir karar verilmeden, dava ilk derece mahkemesinde halen sürmektedir.

60. Mahkeme bu bağlamda, yetkili savcı tarafından re’sen ceza soruşturması açıldığını, savcının şikâyetçilerle birlikte 28, 29, 30, 31 Mart 2006 tarihlerinde yapılan operasyonlara katılan bazı polislerin de ifadelerini aldığını ve bilirkişi görevlendirilmesine karar verdiğini tespit etmektedir. Mahkeme’nin önündeki dosya içeriğinden, Diyarbakır Başsavcılığı’nın

soruşturma dosyasını 30 Mayıs 2008 tarihinde Diyarbakır Valiliği'ne gönderdiği ve Valilikten göz yaşartıcı gaz kullanan polis memurları hakkında ceza davası açılması için izin talep ettiği anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, idari bir soruşturmanın ardından Valilik 19 Şubat 2009 tarihinde göstericilerin üzerine doğrudan göz yaşartıcı gaz bombası atan bu kişilerin yetkileri çerçevesinde hareket ettikleri gerekçesiyle, söz konusu polisler hakkında ceza kovuşturması açılmasına izin verilmemesine karar vermiştir. Başvuranın itirazı üzerine, Diyarbakır İdare Mahkemesi 8 Nisan 2009 tarihinde bu kararın kaldırılmasına hükmetmiş; dolayısıyla, olaydan üç yıl sonra ceza davası açılabilmiştir.

61. Mahkeme, özellikle soruşturmanın tamamen gereken titizlikten yoksun olduğu ve bu durumun, soruşmanın, Mahsum Mızrak'ın ölümüne neden olan atışın nereden yapıldığını ve sorumlu kişilerin kimliğini tespit edebilme yetisini belirleyici şekilde tehlikeye attığı kanısındadır. Mahkeme, bu bağlamda, soruşturma ve onu izleyen ceza davasının, olay sırasında ihtilaf konusu bomba atıcı tipini kullanmaya yetkili kolluk kuvvetleri görevli sayısını kesin olarak tespit edemediklerine ilişkin sahip olduğu yukarıdaki görüşleri hatırlatmaktadır. Öte yandan, başvuruların yakınına zarar veren fişeğin üç polis tarafından kullanılan gaz atıcı aracılığıyla atılmadığı zira bu atıcıların ilgili kalibrede olmadıkları ceza davası sırasında teyit edilmektedir (yukarıdaki 31. paragraf). Ölünün başından çıkarılan fişeğin sonradan kaybolduğunun tespit edilmesi de ayrıca şaşırtıcıdır.

62. Bununla birlikte Savcılık, kimliği bildirilen birkaç polisin ifadelerine gecikmeli olarak başvurmuştur. Bunu da; örneğin, ancak 6 Temmuz 2007 tarihinde yani olayın ardından yaklaşık bir yıl beş ay sonra polislerin sadece müşteki olarak ifadelerini almaya başlamakla yapmıştır (yukarıdaki 20. paragraf). Hakkında ceza davası açılan polislerin duruşması, olaylardan yaklaşık iki yıl on ay sonra ancak Ocak 2009'da yapılmıştır (yukarıdaki 24. paragraf). Hiç şüphe yok ki, Mahkeme, bu tür gecikmelerin yalnız polis ve soruşturma ile yetkili makamlar arasında bir işbirliği görüntüsüne değil,

aynı zamanda mağdur yakınlarını, dolayısıyla kamuoyunu, kolluk kuvvetleri mensuplarının adli makamlar önünde hesap vermedikleri sonucuna götürebildiğinin de defalarca altını çizmiştir. Somut olayda, söz konusu polislerin, kendi aralarında veya Mardin Emniyetindeki meslektaşlarıyla anlaştıklarını gösteren hiçbir unsur bulunmamasına rağmen, bu türden gizli bir anlaşmanın yapılmasını engellemek amacıyla uygun adımların atılmamış olması hususu, soruşturmanın uygunluğunu etkileyen önemli bir boşluk olarak incelenmektedir (*Ramsahai ve diğerleri/Holanda* [BD], No. 52391/99, § 330, AİHM 2007-II). Buna ek olarak tanık beyanlarının alınmasında her türlü haksız gecikme, delillerin kaybolması ve tanıklar zaman geçtikçe akıllarında kalanların detaylarını unuttukları için olay hakkındaki beyanların tam olarak alınmasını zorlaştırma riskini artırmaktadır.

63. Yukarıda numaralandırılmış unsurlar, makamların Mahsum Mızrak'ın ölümü hakkında etkin bir soruşturma yapmadıkları sonucuna varmak için Mahkeme'ye yeterlidir.

c) Sonuç

64. Sonuç olarak Mahkeme, Hükümetin bu şikâyetlerin (yukarıdaki 43. ve 49. paragraflar) erken yapıldığı bağlamındaki ilk itirazını reddetmekte ve Sözleşme'nin 2. maddesinin hem esas hem usul yönünden ihlal edildiği sonucuna varmaktadır.

II. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

65. Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca,

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeciler Tarafının iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırılabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

66. Başvuranların her biri, maddi tazminat olarak 20.000 avro (EUR) talep etmektedirler. Bu miktar, Mahsum Mızrak'ın ölümü ile sonuçlanan gelirlerinin kaybına denk düşmektedir. Buna ek olarak manevi tazminat için Hasan Mızrak ve Besire Mızrak ayrı ayrı 150.000 avro (EUR), Mazlum Mızrak, Deniz Mızrak ve Derya Atay ayrı ayrı 100.000 avro (EUR) talep etmektedirler.

67. Hükümet, bu iddialara itiraz etmektedir.

68. Maddi ve manevi tazminat talepleri ile ilgili olarak Mahkeme, öncelikle idare mahkemesinin başvuranlardan ilk ikisine 14,533.08 Türk lirası (dönemin döviz kuruna göre yaklaşık 6.608 avro (EUR)) miktarında maddi, 5.000 Türk lirası (dönemin döviz kuruna göre 2.272 avro (EUR)) miktarında manevi tazminat (yukarıdaki 36. paragraf) verdiğini dikkate almaktadır. Mahkeme ileri sürülen maddi tazminat ile ilgili olarak, somut olayda ileri sürülen ve tespit edilen ihlaller arasında bir nedensellik bağı tespit edildiği farzedilse bile, başvuranlardan hiçbirinin idare mahkemesince tespit edilenin dışında bir maddi tazminatı haklı gösterecek değerlendirme unsurlarını Mahkeme'ye iletcek durumda olmadıklarını gözlemlemektedir. Dolayısıyla Mahkeme bu talebi reddetmektedir. Manevi tazminat ile ilgili olarak, mağdur ve başvuranlar arasında var olan aile bağı ve idare mahkemesince takdir edilen miktarları dikkate alan Mahkeme, Hasan Mızrak ve Besire Mızrak'a müştereken 48.000 avro (EUR) ödenmesi gerektiği kanaatinde. Mahkeme, buna ek olarak, Mazlum Mızrak, Deniz Mızrak ve Derya Atay'ın herbirine beşer bin avro (5.000 avro) yani

başvuranların tamamına toplamda 63.000 avro (EUR) ödenmesi gerektiği kanaatindedir.

B. Masraf ve giderler

69. Başvuranlar, hem ulusal mahkemelerde hem Mahkeme’de temsilcileri tarafından yapılan işler karşılığında 8.326,28 avro (EUR) talep etmektedirler. Geri kalanı için başvuranlar, Mahkeme tarafından karar verilen miktara karşılık gelen adli yardım başlığında bir de götürü miktar talep etmektedirler. Başvuranlar, bu bağlamda saat çizelgesi sunmuşlar ve Diyarbakır Barosu’nun avukatlık ücretlerinde uygulanabilir asgari tarifeyi referans almışlardır.

70. Hükümet, bu taleplere itiraz etmektedir.

71. Mahkeme, tarifeleri ve iç hukuktaki uygulamaları dikkate alsa bile, bu hususlara bağlı kalmadığını hatırlatmaktadır (yukarıda anılan *Özpolat ve diğerleri* kararı § 102). Bu nedenle, Mahkeme’nin yerleşik içtihadına göre, masraf ve giderlerin yalnızca doğruluğunun, gerekliliğinin ve ödenen miktarların makul olduğunun ispatlanması halinde, Sözleşme’nin 41. maddesi uyarınca, bu masraflar iade edilebilmektedir (bkz. diğer kararlar arasında, *Nikolova/Bulgaristan* [BD], No. 31195/96, § 79, AİHM 1999 II). Somut olayda, elinde bulunan belgeleri ve içtihadını göz önünde bulunduran Mahkeme, tüm masraflar dâhil 6.000 avro tutarın ödenmesini makul görmekte ve bu meblağın başvuranlara ödenmesine karar vermektedir.

C. Gecikme faizi

72. Mahkeme, gecikme faizi olarak, Avrupa Merkez Bankası’nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranı uygulamanın uygun olduğu sonucuna varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Sözleşme'nin 2. maddesinin hem esas hem de usul yönüne ilişkin şikâyetlerin erken yapıldığı bağlamında Hükümet tarafından ileri sürülen ilk itirazın esastan birleştirilmesine ve reddine,
2. Başvurunun kabul edilebilir *olduğuna*,
3. Sözleşme'nin 2. maddesinin esas ve usul yönünden ihlal edildiğine,
4. a) Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrasına uygun olarak, davalı Devletin başvurulara, kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden Türk lirasına çevrilmek üzere aşağıdaki miktarları ödemekle yükümlü olduğuna:
 - i) Toplamda 63.000 avro (EUR) (altmış üç bin avro) yani başvurulardan Hasan Mızrak ve Besire Mızrak'a müştereken 48.000 avro (EUR) (kırk sekiz bin avro), Mazlum Mızrak, Deniz Mızrak ve Derya Atay'dan oluşan diğer başvuruların her birine, her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere, 5.000 avro (EUR) (beş bin avro) manevi tazminat ödenmesine,
 - ii) masraf ve giderler için başvurular tarafından ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 6.000 avro (altı bin avro),
- b) Söz konusu miktarlara, belirtilen sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapıldığı tarihe kadar Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına,
5. Başvurunun geri kalan kısmıyla ilgili adil tazmin taleplerinin reddine

karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş, İçtüzüğün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca, 18 Ekim 2016 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Julia Laffranque
Başkan